

med, hvad der staaer i § 6. Jeg vil derfor ansee det rigtigst, at det rettes paa den af mig antydede Maade.

Ordføreren: Det gjør mig ondt, at jeg paa Udvalgets Vegne maa udtale mig imod Ændringsforslaget under Nr. 13. Det forekommer os, at naar man vedtager en Rønningsslov, maa den strax fra et bestemt angivet Datum træde i Virksomhed for alle Embederne af de forskjellige Classer, naar de blive vacante; og vi troe, at det er urigtigt, at naar der opstilles et Rønningssystem, hvortil Alderstillelagene høre, det da overlades til fremtidig Afgjørelse, og Afgjørelse gjennem Finantsloven, naar de bestemte Rønninger virkelig skulle indtræde. Men dernæst troe vi, at det ikke gaaer an og vilde indeholde en stor Forurettelse imod endeel Geistlige, naar man paa ubestemt Tid vilde udelade Alderstillelaget, som er det aldeles nødvendige Supplement til det hele Rønningssystem, som Loven indeholder. Loven gaaer ikke ud fra, at enkelte Kalb i og for sig ikke skulle miste nogen Indtægt; men der skal til at supplere denne komme et andet Belsøb, der ikke bestemmes efter de enkelte Kalbs Bestaaelse, men efter Embedsmændenes Functionstid, og nu at bortkaste den sidste Bestanddeel paa ubestemt Tid, synes os at indeholde en Ubillighed. Vi kunne altsaa ikke gaae ind derpaa. Forslaget er stillet for ikke strax at lade indtræde en Underbalance. Der vil alligevel være Bæmseligheder for Rønningssonden strax, ikke blot med Hensyn til Afsløningssummerne for Præstegaardene, med Hensyn til hvilke der udtrykkelig er givet Anviisning paa at hjælpe sig ved Laan, men ogsaa med Hensyn til Naadensaaret. Naar man under saadanne Forhold opretter en særegen Rønningssond, hvis Forpligtelser strax begynde, men hvis Indtægter først efterhaanden indvindes, og der ikke er Grund til at frygte for, at Fonden jo fuldstændig om ikke lang Tid kan opfylde alle Forpligtelser og afbetale den Forskudsgjæld, som den maatte paadrage sig, da troer jeg, at det er bedre, saalænge der ikke kan gøres andre Forslag, at lade denne Underbalance blive, end at afhjælpe den paa en saadan Maade. Saaledes som den ærebe Minister nu har udtalt sig

om Lovens Stilling i det Hele, troer jeg ogsaa deraf, at det var bedre ikke at optage denne Bestemmelse, men henstille det til de rige Hjælpelider, som Ministeren vil finde hos sig selv, paa bedre Maade at undgaae denne Ulempe, som Ministeren frygter for med Hensyn til Fondens begyndende Virksomhed. Jeg maa tilstaae, at Betydningen af Nr. 14 er ikke ganske fremtraadt for Udvalget i den korte Conference, vi i Formiddags var istand til at holde; men jeg for min Deel maa indrømme Rigtigheden af, hvad den høitærebe Minister sagde i Anbefaling derfor. Jeg skal altsaa stemme derfor.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet:

Jeg maa altid overvinde mig selv, naar jeg skal tale for det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 13. Jeg skal give den ærebe Ordfører Ret; men det er dog en vigtig Ting at have Balance. Hvis man imidlertid ikke gaaer ind derpaa, maatte man jo see paa anden Maade at finde en Udvei. Jeg vil ikke sige, at dette er aldeles umuligt. Man vilde f. Ex. kunne lade Rønningssonden ikke overtage hele den ved dens Oprettelse paa Præstekaldene hvilende Byggegjæld, hvilket omtrent er 58,000 Rd., der dog i de senere Aar maa være steget noget. Det er muligt, at der kan findes et eller andet Middel; men jeg finder det noget betænkeligt og vil gjøre Thinget ansvarligt for alle de sørgelige Følger, der kunne flyde af, at Rønningssonden kom i Forlegenhed.

F. Nielsen: Alderstillelaget indtager en saa vigtig Plads i det Rønningssystem, her etableres, saa at, dersom disse Alderstillelag ikke uden videre skulle indtræde med den forandrede Rønningssmaade, vil jeg ansee denne for at være hverst usorbeelig for Præstestanden. Derfor maa jeg holde paa, at Alderstillelaget skal gives ubetinget.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet:

Maa jeg tillade mig at bemærke, at der er en Ting, der er usorbeelig for Geistligheden, og det er den, at Statskassen ikke længer skal yde noget Tilskud.